

LBRIS

We know
books

GEORG WILHELM FRIEDRICH HEGEL

[LOGICA, METAFIZICA ȘI FILOSOFIA NATURII DE LA JENA]

METAFIZICA

Versiune românească, Nota traducătorului, Postfață
de Dragoș Popescu

t...

TRITONIC

Tritonic Books

București | 2025

GEORG WILHELM FRIEDRICH HEGEL
[LOGICA, METAFIZICA ȘI FILOSOFIA NATURII DE LA JENA]
METAFIZICA

Copyright © GEORG WILHELM FRIEDRICH HEGEL
Copyright © TRITONIC 2025 pentru ediția prezentă.
Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@triton.ro
www.triton.ro

Tritonic București apare la poziția 18 în lista cu Edituri de prestigiu recunoscut în domeniul științelor sociale (lista A2) (CNATDCU):
http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2011/11/A2_Panel41.xls

Colecția Filosofie.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HEGEL, GEORG WILHELM FRIEDRICH
Metafizica : (logica, metafizica și filosofia naturii de la Jena) / Georg Wilhelm Friedrich Hegel ; versiune românească, nota trad., postf. de Dragoș Popescu. - București : Tritonic Books, 2025
ISBN 978-606-749-849-3

I. Popescu, Dragoș (trad. ; postf.)
1

Coperta: Alexandra Bardan
DTP: Ioan Dorel Radu
Editor: Rebeca Cojocaru
Comanda nr. FIL01/2025
Bun de tipar: August 2025
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CUPRINS

<i>Nota traducătorului</i>	7
METAFIZICA	13
I. Cunoașterea ca Sistem de principii	17
A. Principiul identității sau contradicției	19
B. Principiul terțului exclus	21
C. Principiul temeiului	24
II. Metafizica Obiectivității	29
A. Sufletul	29
B. Lumea	33
C. Cea mai înaltă esență	42
III. Metafizica Subiectivității	47
A. Eul teoretic sau Conștiința	50
B. Eul practic	56
C. Spiritul absolut	58
<i>Postfață</i>	73

METAFIZICA¹

Logica se termină acolo unde se termină Relația, iar componentele ei, ca existențe pentru sine, se dezintegrează, întrucât cunoașterea ca reflexie în sine însăși este primul

¹ La p. 350 a ms. se găsește următorul rezumat, atașat secțiunii de față:

Metafizica

Ideea cunoașterii este prima a Metafizicii.

În cunoaștere este α) cunoașterea exterioară cunoașterii – lucrul în sine exterior reprezentării β) același raportat la cunoaștere, așa încât devine conținut, activitate față de indiferența cunoașterii γ) cunoașterea însăși, așa încât cea din momentul β este punerea generalului. În β este pasivul, în γ negativul, cel în care dispare acel conținut iar un altul apare în locul lui. Această cunoaștere γ este chiar ca negativul, așa că pozitivul, i.e. unul anumit, este generalul, și în care este pus acel α și β , sau în care raportarea lui α la β , a non-cunoașterii la cunoaștere, se dizolvă și chiar prin asta se instituie o non-cunoaștere: el însuși ca cel de care se face abstracție.

Această Idee este **Sufletul**; reflexia absolută, care se pune ca dizolvată, **cu totul exterior** sieși, și raportându-se la sine în cercul devenirii, drept conținut al acestuia care se echivalează cu el, devenind altul prin dispariție – sau pus în afara sa, un altul devenind ca raport cu sine, – așa încât externalul și raportatul se raportează reciproc, – și se reîntorc în sine; adică externalului i-a revenit acum, din nou, altul ca pus în raport, adică tocmai cunoașterea se reîntoarce din nou în sine, își redevine egală – căci, extern sau intern, îi este totuna.

Această dialectică a Sufletului este lipsă-de-raportare înainte și după raportarea la sine, indiferență, ea se pune ca epuizare; ea ca Suflet nu era acea raportare, era Lumea, raportarea lipsei-de raportare, iar Sufletul însuși est un atare lucru, necesitate pur și simplu; libertatea i se opune ca Suflet sau ca prima raportare epuizată. Ceea ce apare și dispare în Suflet este o interioritate, sau raportarea externă a Sufletului, iar cu asta el se instaurează ca Lume. Această raportare [ca] esență [este] Dumnezeu.

moment ca pasiv, pentru sine, exterioară cunoașterii, ca celălalt moment, care dezvăluie reflexia sa în sine însuși și pe însuși celălaltul său și, ca ea însăși, este raportare față de altul. Această cunoaștere, care se diferențiază față de altul raportându-se, îl pune pe acest altul ca altceva față de sine; el nu mai este pentru noi un altul, ci pentru sine, adică se neagă pe sine. Căci unitatea reflexiei este ceea ce în momentul cunoașterii rămâne egal cu sine; și ceea ce diferă de sine însăși este pentru sine identic, adică este moment al său, este ideal în sine însuși. Pentru noi, aceasta înseamnă că obiectul acestuia este întreaga cunoaștere; pentru el, cunoaștere formală, este astfel încât în obiect este un negat, un altul. Diferitul său are doar semnificație negativă față de sine; obiectul [este] determinat numai ca acest altul, în sine însuși doar negat. Însinele Metafizicii este această formă a cunoașterii, cea negativă față de cunoaștere. Calea către aceasta sau cunoașterea care vine dinspre altul său la sine, cunoașterea devenind cunoaștere, este astfel încât acest altul indiferent se determină numai ca negația lui, prin care cunoașterea va fi singurul pozitiv, veritabilul însine.

Cunoașterea, ca general pentru care un altul este, totodată se raportează simplu la acest altul; este spațiul indiferent al acestuia, iar mișcarea sa este precum reflexia în sine însăși, așa încât se mișcă în sine ca raportare simplă față de acest altul, apare și dispare, fiind pusă în spațiul cunoașterii altuia, iar el se întoarce din nou la sine, încât acest altul se epuizează [sau: suprimă – n.tr.]. Cunoașterea ca diferență simultană față de acest aparent și disparent este tocmai raportare negativă la el. Întrucât celălalt este, esențial, însine, raportarea diferentă [care diferențiază – n.tr.] a cunoașterii este una superficială; acela îi rezistă, mișcarea lui fiind încă pentru sine însuși. Sunt, ca până acum, doi pasivi, doi pasivi fiindând pentru sine, așadar două mișcări pentru sine însăși care-și sunt la fel de egale una alteia. Însă ele sunt, ca mișcări, nemijlocite într-o pură indiferență, în generalitate unică, în spațiu unic, iar aceasta se

determină nemijlocit ca unitate negativă, ca infinitate, căci ea este unitatea acestor mișcări care tocmai că sunt diferite una alteia, iar ea este esența diferenței lor, diferența lor absolută sau infinitatea. Căci reflexia negativă, care „apare și dispare”, această mișcare propriu-zis lineară, se raportează la egalitatea-sa-cu-sine pasivă ori, tot așa, la cea a cunoașterii, ca un ceva care curbează această mișcare lineară într-un cerc. Acea necesitate se determină prin acea cunoaștere, așa că trebuie numai de cât ca a-deveni-celălalt să se reflecteze pe sine în sine însuși, ori raportarea sa la sine însuși să devină egală cu sine și, întrucât cunoașterea pierde astfel acea mișcare, așa că raportarea nereziprocă la sine însuși coincide cu mișcarea circulară, totul se închide în sine, iar în-sinele pasivului este în continuare un negativ. Cunoașterea este unitatea absolut negativă a mișcării, dizolvându-l pe celălalt; este Eul absolut, cunoașterea ca unu negativ, prin asta totodată o altă potență și momentul prim însuși.

Cunoașterea, întrucât este epuizarea raportării diferite a Logicii, retrage momentele ideii din parcursul dialectic și le suspendă, le pune determinate ca indiferente sau ca fiind pentru sine și neagă cu ele suspendarea de sine; sunt momentele cunoașterii și, ca atare, esențiale pentru sine însăși, deoarece până acum era în genere indiferentă, ceea ce înseamnă contrară egalității, fie ea indiferentă sau diferentă, încât cunoașterea însăși este această negare de sine însăși sau pentru-sinele celuilalt, care este mai mult pus, ca diferentă, ca [lege – n.tr.] ideală, [decât ca] momentul pus al celuilalt. Cunoașterea este, trecând în Metafizică, ca epuizare a Logicii însăși, a dialecticii sau a idealismului.

Mai întâi, întorcându-se către ea, se pune momentul reflexiei sale determinate ca fiind în sine însăși, nu ca pe cale de dispariție, ci determinat ca stabil; el constituie momentul **Temeiului** absolut.

I. CUNOAȘTEREA CA SISTEM DE PRINCIPII

Cunoașterea ca reflexie în devenire simplă este o generalitate care rămâne egalitate cu sine în opoziția însăși, se pune ca generalitate determinându-se negativ, este generalitate pentru sine. Generalitatea Logicii era una non-polemică; aceasta [este] cea în care este pus idealul și prin care ceea ce este în curs de epuizare este din nou destrămat, și anume pus ca excluzând ceea ce-i în decurs de-a se epuiza. Ceea ce dispare și apare în cunoaștere este doar un relativ „în raport de”; dar această unitate negativă, celălaltul, este dizolvat, – în sine, el este, așadar, pentru sine însuși. Astfel că, pentru cunoaștere, cuprinsul nu este decât ceea ce rămâne, nu este decât ca o determinație generală, a însuși momentului cunoașterii, care nu exprimă ca îndeplinită ființa și esența tuturor lucrurilor. Cunoașterea, ca reflectând egal-cu-sine, reflectă întreaga Logică, această înaintare în sine se auto-pune egal cu sine, dizolvă devenirea-ca-altul a momentului și pune un sistem al ființei-pentru-sine absolute, așa încât opusul dintr-un diferent va deveni doar o deosebire, care persistă alături, indiferentă. A fost până aici un moment al manierei noastre de expunere, al cărui rezultat sau a cărui determinație în genere e de luat ca ceva pozitiv, iar apoi ea va fi suspendată. Acea preluare pozitivă are valoarea unei laturi prin care determinarea nu poate fi încă delimitată; va fi doar un gând în genere, unul care ne aparține. Acest pozitiv este aici pus în cunoaștere pentru sine, iar determinarea în conformitate cu cele două laturi